

[Arbejdsministeren]

arbejdsmarkedets kønsopdeling. Man gør det ved at stille materiale og information til rådighed og ved at igangsætte ligestillingsforsøg sammen med dem, og vi er da også nogle, der kan huske, hvordan vi i bred enighed sammen, med udgangspunkt i et SF-forslag, fordoblede antallet af ligestillingskonsulenter med henblik på at forstærke den indsats.

Når man så kigger videre på det, der står om arbejdsmarkedsuddannelsernes område, så er der i bemærkningerne en lang række ting, som jeg kan nikke genkendende til; der er problemer, som vi også arbejder med. Vi er enige i, at der er behov for nye pædagogiske metoder. Vi er enige i behovet for at integrere 8., 9. og 10. klasse under en eller anden form i uddannelsesforløbene. Vi er enige i problemerne med fraværsreglerne, 10 pct.-reglen, og vi har også for længst taget konsekvensen heraf. Som det blev nævnt i den nationale handlingsplan for ligestilling blev der allerede i august sidste år nedsat en intern arbejdsgruppe, der skulle udarbejde forslag til en længerevarende arbejdsmarkedsuddannelse for ledige voksne kvinder.

Det er et tema, som vi har haft lejlighed til at drøfte nogle gange, og jeg kan give den, synes jeg selv, positive oplysning, at arbejdsgruppen har afsluttet sit arbejde her i begyndelsen af januar. Der ligger nu et forslag, som vil blive behandlet i Uddannelsesrådet, hvor som bekendt arbejdsmarkedets parter er med til at foretage vurderingerne, og når arbejdsmarkedets parter via Uddannelsesrådet har givet deres kommentarer til forslaget, vil jeg tage endelig stilling til, om vi skal iværksætte forsøg med en sådan model. Så vi er altså nået ganske langt hen ad vejen.

For så vidt angår problemerne omkring 10 pct.-fraværsreglen, vil jeg godt understrege, at det er i forbindelse med de længerevarende forløb, at det er et problem. Det er nemlig sådan, at på de ordinære kurser har mændene et frafald, som er større end kvindernes. Jeg synes, det er værd at bemærke, at mændenes frafald på de ordinære kurser inden for arbejdsmarkedsuddannelserne er højere end kvindernes. Det var nemlig i 1986 6,5 pct., hvor det for kvinderne var 5,9 pct. Det vil altså sige, at vi ikke på de ordinære kurser skal lave noget specielt for så vidt angår kvindernes høje frafald, for mændenes er faktisk højere. Det er altså for de længerevarende forløb, at der måtte være særlige

problemer, og dem skal vi til gengæld se på. Det er vi jo også enige om.

Men for at vi nu skal få en debat ud af det, så må jeg også hellere tage nogle af de punkter frem, hvor vi ikke er enige.

Dér, hvor vandene for alvor skiller, er ved pkt. C 1, hvor Socialdemokratiet foreslår, at virksomheder, der direkte eller indirekte modtager offentlige midler, skal forpligtes til en ansættelsespolitik, hvor kvinder og mænd beskæftiges ligeligt, indtil balance mellem kønne er opnået. Det er ikke overraskende for forslagsstillerne, at vi må afvise det. Det overraskende er vel egentlig, at forslagsstillerne har fået de bemærkninger igennem i den socialdemokratiske folketingsgruppe. Og det kunne da godt give anledning til nogen overvejelse, såfremt vi kom frem til en egentlig beslutning omkring det her forslag, om, hvorvidt den socialdemokratiske folketingsgruppe, når det kom til stykket og det her skulle udmøntes i lovforslag, ville være med. Jeg tillader mig at have min tvivl herom.

Jeg var inde på, at det fremgik af bemærkningerne, at de var udarbejdet for et stykke tid siden, og det gælder i hvert fald i høj grad for så vidt angår det talmateriale, som man baserer sig på. Det talmateriale er – og jeg siger heldigvis – forældet. De prognoser om kvindernes andel af arbejdsløsheden, som ligger i bemærkningerne, er heldigvis forkerte. Det vil jeg ikke åle forslagsstillerne for at de er, men jeg mener, det er vigtigt, at vi af hensyn til offentligheden får præciseret, at det faktisk er tilfældet.

Den relativt høje kvindearbejdsløshed er i sig selv et problem, og der er ingen grund til, at vi overdramatiserer problemet og dermed overdramatiserer kvindernes frygt for, om de kan komme i beskæftigelse. Hvis det bliver overdramatiseret, så er der den risiko, at vi ikke kan motivere dem til at gå ind i uddannelsen, for vi ved jo alle – det så vi med ungdomsarbejdsløsheden i perioden frem til 1982 – at hvis man ikke tror på, at man kan komme i beskæftigelse, så har man heller ikke viljestyrke og kraft til at gå i gang med uddannelsen, som skal gøre én mere kvalificeret til at komme i beskæftigelse.

Derfor skal vi passe på, at vi ikke forvirrer og forvansker med henblik på, hvor stort problemet er, for hvis kvinderne bliver bange for, at problemet er så stort, som Socialdemokraterne med reference til en gammel LO-prognose